

IULIU STANCIU

COMOARA

Roman

Ilustrația copertei – sursa:

<https://pixabay.com/photos/equipment-outdoors-dirt-dig-2047314/>

© 2019 ePublishers. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-953-9

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STANCIU, IULIU

Comoara : roman / Iuliu Stanciu. – București : ePublishers, 2019

ISBN 978-606-716-953-9

821.135.1

CUPRINS

7	EMILIA
31	MOȘ IFRIM
45	SECRETUL
74	WOW!
103	ARC PESTE TIMP
119	PROPRIETARUL
125	LAUDĂ IUBIRII
136	NORI PE CERUL SENIN

EMILIA

Daniel urca agale pe tăpșanul ce duce spre pădure. Privirea îi luneca în lateral, unde se aliniau curțile și grădinile gospodarilor de pe uliță. Ochii i se plimbau pe priveliștea mirosind a flori și verdeață, ce emana din abundenta vegetație, stăpână pe solul abia scăpat de gerurile dispărute fără urmă.

Vorba lui Topârceanu:

După atâta frig și ceață

Iar se arată soarele,

De-acum nu ne mai îngheață

Nasul și picioarele!...

Solicitat de urcușul abrupt, începuse să respire greu, ceea ce îl făcu să se oprească, atras și de trandafirii din grădina domnului Amzică. Acesta era învățătorul abia pensionat, care îi pusese condeiul în mână, lui și atâtor copii din sat, pe timpul celor patru clase primare ale școlii din Băjenarii de Muscel.

Dar domnul Amzică nu poseda doar trandafiri și aptitudini pedagogice, el avea și o fată, Emilia, colegă cu Daniel și competitoră cu acesta la premiul anual.

Competiția celor doi pretendenți la coroană nu a degenerat în antipatie și ură, cum se mai întâmplă în viață, ci a

înflorit și a furnizat motive de atracție reciprocă între cei doi elevi ambițioși.

Dar, iat-o pe Emilia!

Suplă, cu o rochiță grenă cu pliuri și fundiță roșie, ca trandafirii de alături, ea întindea rufele pe sârma agățată de doi stâlpi. Părul ei castaniu atârna pe umeri, iar de sub marginea de jos a rochiței se iveau pulpele ei rozalii și plinuțe. În clipa următoare, a înghițit-o vegetația, iar el și-a înghițit salutul pregătit să îl adreseze.

A continuat urcușul, dar îi dispăruse cheful de plimbare...

Fragmente de amintiri din recenta perioadă a școlarității îi trec prin ochii minții de câte ori se întâlnesc ei doi, în pofida vechii adversități formale dintre ei, pentru un mof, numit premiul întâi. Dulcile crâmpee de scene îi răsar cu obstinație, smulgându-i răscolitoare și amare zâmbete. În acele momente ale nu prea îndepărtaților ani ai școlarității, care îi țineau încorsetași la școală, se căutau din priviri și, când era posibil, singuri fiind, se repezeau unul în brațele celuilalt, sărutându-se cu patimă... Își jurau credință unul celuilalt, întrebându-se, oare cât va dura fericirea și dacă se va sfârși vreodată... Își declarau iubirea, voiau să o cimenteze cu jurăminte de fidelitate, cu o maturitate uimitoare, încărcată de speranțe. Se visau noapte de noapte, iar în aceste reverii nocturne nu mai avea loc și altcineva.

Învățau cu sârg. dinamizați și de gândul la premiul de la finele anului respectiv, care le aducea mândrie personală și le lustruia importanța cu care se făleau, și care le augmenta ambiția de a aspira către mai sus, tânjind spre înălțimi care te fac demn de a te bucura de favoruri meritate.

Deși rivali la învățătură, colaborau la asimilarea cunoștințelor.

– Cât ți-a dat ție volumul piramidei?

– Cum ai prezentat tu bătălia de la Rovine?

Se plimbau, uneori, ținându-se de mână, feriți de privirile indiscrete, exaltați de farmecul de a fi împreună. Simțeau o inexplicabilă căldură sufletească la întâlnirea lor, o exuberanță necunoscută până la împrietenirea lor, fragmente din aceste superbe clipe, pe care nu și le explicau, le apăreau în somn. Trăiau astfel dublu plăcerea de a fi împreună, nebănuind că e vorba de mugurii unei iubiri, ce se ivea la orizont și despre care nu știau, nici din citit, nici din relatările terților...

O, tempora!...

Daniel, asaltat de gânduri și imagini, a ajuns totuși pe platoul de deasupra pantei abrupte, acolo unde se aliniau livezile cu pruni ale sătenilor, materia primă pentru povarna de țuică din vale, unde se rostogoleau, pe prundul de lut, apele gălbui ale neobositului căraș, Râul Târgului.

Livezile se întindeau din botul dealului până la liziera pădurii, aflată la vreo trei sute de metri, și purtau în crengile lor bogăția de fructe pentru magiun și, îndeosebi, pentru licoarea mult așteptată de însetații proprietari – țuica de prune. Jos, la povarnă, proprietarul acesteia, Niță Rușcă, era pregătit pentru pornirea cazanelor. Octogenarul fabricant de exaltare era tatăl singurului general din zonă, medic la spitalul militar din capitală, Gil Balaban. Stăpân al povernei și cu fiu general medic, moș Niță era o persoană importantă a județului.

Îngândurat, Daniel a defilat prin fața livezilor încărcate de rod, apoi a privit spre locul familiei sale, Cobadin, loc delimitat

prin stîngii de mesteacăn înșirate orizontal pe pari de susținere. Această îngrădire era doar pentru a marca locul nu și ca stavilă pentru intruși.

Fâșăitul prunului din margine, în apropiere de el, a confirmat acest fapt. Degetele unei mâini încleștate pe una din ramuri, mișcarea frunzelor și a unui ciuf de păr gălbui așezat pe un cap ca un bostan spânzurat, l-a îngrijorat brusc. Cineva se înfrupta din prunele lui!

La pasul următor, mișcarea din prun a încremenit.

Un obraz palid, osos, uscat s-a ivit dintre crengi.

– Iartă-mă, Dane, sunt leșinat de foame, nu am pus nimic în gură de trei zile...

L-a recunoscut. Era Petruș. fiul vecinului lor, cu trei ani mai mic ca el.

Un tremur l-a scuturat, sângele i-a năvălit în cap. și a rostit duios:

– Tu ești, Petruș? Ți-e foame... Ia prune, câte vrei, umpleți sânul cu ele, hai!

A plecat, cu capul în pământ, răscolit de scenă. Nu vedea nimic în fața sa, nu auzea nimic, era tulburat, bulversat, marcat pe toată viața.

A cotit spre pădure, ca un somnambul.

A pătruns în imperiul falnic al copacilor, mergând în neștire, apatic.

Brusc, s-a oprit și a privit în jur, ca pentru a se dezmetici.

Pădurea! Draga de ea...

Pe măsură ce înaintezi, ceea ce făcea și el acum, călcând pe patul moale de mușchi, era tot mai întunecat înaintea ochilor, ca un ecran ce se îndepărta de lumină.

Biodiversitatea florei și faunei este tot mai încântătoare.

Lespedele de la marginea râpelor se despică precum foile de ceapă și de sub ele țâșnesc șopârle verzi și roșii. În planul de deasupra, printre crengile fragede, zburdă veverițele, iar pe cerul auriu mierlele și graurii descriu volte largi, urmărind roiuri de insecte.

În jur era liniște, ușor tulburată de vânzoleala lumii miniaturale a pădurii.

Și-a amintit de Eminescu:

*Împărat slăvit e codrul
Neamuri mici îi cresc sub poale,
Toate viețuiesc din mila
Codrului, măriei sale*

În pădure, viețuitoarele își croiesc coridoare de circulat. Dotate excelent de natură, acestea pot conviețui în condiții precare, aparent imposibile. Prădătorii aerieni dau târcoale deasupra poienelor din pădure, unde pasc, viețuiesc sau dorm cei ce sunt prada acestor prădători. În poienile pădurii se adăpostesc căprioare. Iar unde sunt căprioare, apar și lupii. Aceștia dau târcoale cu gândul și ochii după fripturile patrupede. Foamea scoate din adăpost vulpile flămânde. Metabolismul tuturor este adaptat anotimpului. În iarbă, sub mușchii pădurii, sub frunzișuri se ascund microtragedii neștiute, nevăzute, dispărute în neant.

Pe cadavrele ivite ici-colo, se îngrămădesc lacomii prădători eșuați la vânătoarea de vietăți. Biodiversitatea are variații dirijate de legi infailibile.

Daniel, familiarizat cu pădurea și minunățiile ei, o vizitează deseori, trecând pe la poienele cu căprioarele pândite din desişuri de hulpavii lupi.

Acum, răscolit de situația tristă a lui Petruș, a pornit spre casă.

În dreptul casei fostului său învățător, s-a oprit.

– De une vii, Daniele?

În poartă, apăruse Emilia.

– Din pădure.

– Ce căutai acolo?

Fata zâmbea, poate ușor ironic, dar strălucea de bună dispoziție, molipsitoare, antrenantă, o exuberanță ce îi e în fire și care se dezlănțuie automat în prezența lui.

Blocat de întrebarea ei, de gândul la tragedia lui Petruș, a ridicat din umeri și a pornit, cu capul în pământ spre casa lui.

A doua zi, jale mare...

Petruș, copilul vecinilor, cel cu prunele de pe deal, a decedat! De inaniție, stârnind hohotele și spaimele tuturor din sat...

Daniel a asistat la înmormântarea lui, și parcă pământul și pietrișul azvârlite în groapă, erau aruncate în capul lui, al lui Daniel, care se cutremura la fiecare lopată cu pământ!

El nu a destăinuit nimănui drama din ajun, de pe dealul cu pruni. Dar visele nocturne îi redau imagini cu sârmanul Petruș, mai ales scena din deal și cea de la cimitir. Adormea greu și răscolit de vise cu Petruș. Se ruga pentru bietul dispărut, care a lăsat în urma sa o durere colectivă, o amintire tragică...

*

Familia Cobadin, având șef de trib pa tatăl lui, fost inten-
dent la Poliția din Pitești, acum pensionar care se străduia să se adapteze noii situații, să se apuce de ceva durabil, pe măsura
brumei de energie care îl mai animă. Soția sa, croitoreasă,
Mioara, avea mereu comenzi de la clientela comunei, pentru
croială sau broderii, fiind pricepută la această activitate migă-
loasă, dar ea avea răbdare și se bucura de plata încesată.

Daniel terminase elementara și liceul, iar la toamnă urma
să-și încerce puterile și norocul la o facultate.

– Tu pe ce cale vrei să apuci? îl descosea tatăl lui.

El era nehotărât, în plus, nu prea era informat cam ce se
poartă la acel nivel.

– Ce materie ți-a plăcut în școală? îl ajuta mama Mioara.
Am înțeles că erai bun la matematică, nu?

– Da, dar nu aș vrea să mă fac profesor, chiar și de
matematică. Aș dori ceva mai practic, să iasă din mâinile mele...

– Fă-te tâmplar, ca unchiu-tău Andrei, îl încearcă tatăl...

– Nu, dragă, tâmplar, se opune mama, ai văzut ce se
chinuie Andrei, ba nu are material, ba e scump, ba muncește în
pagubă, apoi e greutatea meseriei...

– Și atunci, ce, croitorie, ca tine? zâmbește ironic tatăl.

– Fizica, răspunde copilul, asta mi-a plăcut cel mai mult!

– Păi, ziceai că ceva practic, să iasă din mâinile tale...

– Da, Fizica are laboratoare de practică, în plus afli despre
secretele materiei, universului, ale lumii cosmice, sau terestre.

– Cum e lumea? întrebă tatăl lui. Așa cum o vezi, așa cum era pe vremea lui Cristos, și așa cum va fi până la capăt:

*Cine-i harnic și muncește are ce mânca,
Cine-i șmecher și chiulește are și... ce bea!*

Apoi, continuă:

– Ascultă-l pe Popa despre lume, că îți spune el tot. Dar, voi ăștia tineri, cu carte și cu nasu' pe sus, nu prea treceți pragu' sfântului lăcaș!

Intră în vorbă și mama Mioara:

– Vezi că dincolo, sub pat, e o lădiță, și în ea dai de Biblia rămasă de la bietu' bunică-tău. Citește de acolo, cum e cu lumea, cu facerea, cu moartea...

– O să aflu de la facultate, Fizica știe mai bine... a mormăit el, ca pentru sine.

Tatăl său a ieșit afară, dar în prag s-a auzit mormăind o replică de genul: *Ăsta nu e zdravăn la cap!*

Toată vara s-a scurs sub semnul întrebării: *Încotro?* Trebuia să se decidă repede, ca să aibă timp de studiu pentru examenul de admitere. La acel nivel nu e de joacă!

Câteva întâlniri cu Emilia, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, le-au prilejuit discuții pe tema: *Tu unde dai la toamnă?*

Făceau ture pe deal, aproape de casa ei, pe zăvoi, la râu sau la povarna lui moș Niță,

Aceste plimbări le prilejuiau dezbateri intense despre ce ar dori sau ar putea urma fiecare, legat de examenul de admitere la facultate. Un rateu era exclus, nu intra în discuție, dar nici nu

aveau suficiente informații despre examenele de admitere, despre profilurile facultăților, despre activitatea după îndubita abilitate a absolvi.

Daniel a pronunțat dorința sa exprimată și în familie – Fizica.

Emilia, strâmbând din nas la auzul acestei preferințe, a optat pentru Filologie.

– Eu vreau să mă fac scriitoare, am citit multe cărți, eram tare la compuneri, romanele clasice m-au dat gata, și așa dori ca și eu...

– Scriitoare? se miră el, păi, vrei să mori de foame! Scrisul e pentru cei care au alte surse de venituri...

– Așa ca fizica ta?

– Nu neapărat, dar și asta, care pe lângă satisfacția informațiilor de prim rang, este și plătită corespunzător.

– Îl știi doar pe Nae, fiul doctorului Dogaru, care lucrează la un institut de fizică și vine acasă sleit de munca nenormată, și cu buzunarele goale!

– Pe dracu', își bea banii... Așa se zvonește!

Treptat, au strâns bruma de informații despre ce se poartă și ce ar putea alege ei.

– Ar fi foarte bine dacă am învăța împreună, în doi rânduri e mai bun, a zis ea, roșind ușor de jena unor nedorite interpretări.

– Perfect de acord, a zâmbit el, dar eu nu vin la filologie, așa că...

Ea l-a privit intens, a tăcut câteva momente, apoi a încreștat brațele și a spus răspicat:

– Bine, am constatat că fizica este cu adevărat atractivă... Chiar și pentru mine...